

VARVs SOMMERKONKURRENCE

Det berømte par, mesterdetektiven Charles Holm og lægevennen dr. Mottson, gæster i denne forårsnovelle en ø i Norden.

Læs novellen og find ud af, hvilken ø det drejer sig om.

Svaret, nemlig navnet på øen, skrives på et postkort sammen med dit navn og din adresse, og kortet sendes til VARV, Øster Voldgade 10, DK-1350 København K. inden den 15. august 1981.

Blandt de rigtige løsninger udtrækkes 3 vindere, som hver får tilsendt et smukt stykke skifer med *Agnostus*, en lille trilobit.

På Åstedet

Novelle af Conrad Boyles

Den kendte detektiv Charles Holm bøjede sig forover og samlede en af de blodbestænkte skifersten op, mens han, henvendt til sin ledsager dr. Mottson, sagde, - Nå hvilke slutninger drager De så ud fra dette min gode ven ?

Dr. Mottson brummede og lod blikket afsøge åbredden. Det så ud til at være gået voldsomt til, overalt flød det med friskt afhuggede skiferstumper.

- Voldsmanden må have brugt et skarpt og stumpt våben svarede dr. Mottson endeligt.

- Ganske rigtigt, meget skarpsindigt, men De har overset en vigtig ting min gode dr. Mottson ! bemærkede den store detektiv, som nu havde lagt sig på knæ og afsøgte jordbunden med sin lup.

- Her er for eksempel et pragtekseplar forsynet med tydelige blodstænk.

Dr. Mottson reagerede ikke - med undtagelse af blodpletterne syntes alle stenstumperne at være ens. Han fattede ikke, hvor Holm ville hen med sin bemærkning, men han fulgte automatisk efter ham og så, at vennen et par meter længere ned af åen samlede en både stump og spids genstand op, som lå henkastet tæt ved vandet.

- Tænkte jeg det ikke nok, sagde Charles Holm og løftede "genstanden" op,
- der er blodmærker på skaftet, endda tommelaftryk, og skaftet er knækket.
- Mottson, hent lige den anden ende af skaftet, vil de ikke nok ?

De to træstykker passede sammen som hånd i handske.

- Er her sket en forbrydelse, - en voldsforbrydelse ?, spurgte dr. Mottson mere interesseret.

Detektiven nikkede.

- Og voldsmanden overfaldt sig offer med våbnet der ?

Og da Charles Holm igen nikkede, fortsatte dr. Mottson ivrigt: - Ofret er altså slået bevidstløs ... og så kastet i vandet. Holm, vi må afsøge bredden nedefter. Måske finder vi så ...

Detektiven havde rejst sig og var ved at tænde piben igen, da han afbrød vennen.

- Vær nu ikke for ivrig min kære Mottson, ofret var skam allerede dødt, da det blev begravet. Her er "kun" tale om groft gravrøveri !

Det forstod dr. Mottson ikke, og han bad Holm uddybe sin teori.

- Det er såre simpelt kære ven. Denne hammer er en geologhammer. Som De ser, er den ene ende af hovedet stump, den anden flad og skarp, altså som skabt til at flække med.

Dr. Mottson kunne se ofrets flækkede hjerneskal for sig, men så gik det op for ham, at ofret - efter hvad Holm sagde - havde været dødt, da våbnet blev rettet

imod det, og han begyndte at protestere.

- Ja, men De vil vel ikke påstå, at et dødt offer skulle have såret voldsmanden ? så kan De vel fortælle mig, hvad ofret hed ?

- Intet ville være lettere, men det er sagen uvedkommende, svarede den alvidende detektiv uanfægtet. Men efter at have bemærket udtrykket i dr. Mottsons rødsprængte ansigt, tilføjede han: - Og dog, jeg kan se, at De er ved at sprænges af nysgerrighed. Først må jeg imidlertid forklare, hvad her er foregået.

- Se gerningsmanden, eller voldsmanden, som De med rette kalder ham, har forrettet sine ugerninger med dette våben.

Holm holdt geologhammeren op mens han fortsatte - det var med *den*, han maltrakterede sine ofre.

Dr. Mottson protesterede igen.

- Nej nu springer De Holm. Før sagde De, at De ved, hvad ofret hedder ... eller hed, og nu taler De om flere ofre, som om her var foregået et masse mord ! Nej, det overstiger mine evner.

- Jamen min kære doktor, det med massedøden er sket for så længe siden, at den historie for længst er forældet. Og alle ofrene hed skam det samme, nemlig *Agnostus* !

Dr. Mottsons lettelse var åbenlys. Det drejede sig ikke om landsmænd med det navn. Det måtte være udlændige !

- Her har De et hovedfragment, forklarede den store detektiv og rakte en skiferbid frem mod venen.

Dr. Mottson så noget småt, blankt og rundt i skiferen ...

Død for noget over 500 millioner år siden, sagde Holm.

Dr. Mottson rynkede panden. Vennens viden forundrede ham ofte, men dette var næsten for fantastisk. Ikke alene kendte han navnet, men også dødstids-

punktet. Mens han lod fingeren glide over den lille blanke bule i stenen, tænkte han, at det var ikke så mærkeligt, at dødstivheden, *rigor mortis*, var indtruffet.

Endelig gik det op for den store detektiv, at vennen ikke kunne følge hans tankebaner.

- Kære ven, tillader De, at jeg introducerer hr. eller fru *Agnostus* for Dem ? Dette leddyr levede i det Kambriske hav, som dækkede området her for 550-500 millioner år siden. Ved døden sank deres rester ned i dyndet og blev forstenet, da dyndet omdannedes til skifer.

- Ja men, fik dr. Mottson fremstammet - så er der jo slet ikke tale om en forbrydelse ? Det sagde De jo lige før. Og hvor kommer alle blodstænkene så fra ?

- Såre enkelt min gode dr. Mottson, svarede Charles Holm smilende og tog piben ud af munden - denne lokalitet, hvor de Kambriske skiferlag kan ses i åbrinken, er blevet besøgt af en amatørgeolog, en ung og ivrig fossilsamler ! Fingeraftrykkene på skaffet af hammeren viser, at han var kejthåndet.

Dr. Mottsons øjne blev større og større.

- I sin uheldige iver, har han banket løs på skiferen, og ved sin voldelige adfærd har han knust og ødelagt de sarte fossiler ! Var han gået mere forsigtigt til værks, havde han nok kurtigere fundet et velbevaret eksemplar af en *Agnostus* til sin samling - og han var ikke kommet til at brække hammerskaffet eller skære sig på de skarpe skiferfliser, så det blødte så kraftigt, at han måtte vaske såret nede ved åen, hvor han har glemt hammeren.

- Jamen, så er der jo slet ikke sket nogen forbrydelse ? både spurgte og konstaterede doktoren på en gang.

- Jo, så sandelig er der det, slog detektiven fast - det er en utilgivelig forbrydelse at behandle en klassisk lokalitet på denne måde. Det er ikke blot ubetænksomt, men virkelig en forbrydelse at knuse og spolere 550 millioner års arbejde på denne måde. Det er ikke blot de levende væsener, vi har pligt til at værne om.

- Det er nu ellers mit job, tænkte dr. Mottson, der i det samme greb ud efter sin ven, som ved afslutningen på sin udredning havde slået så kraftigt ud med armen, at han var ved at falde i åen.

- Og nu, kære dr. Mottson, fortsatte den store detektiv uanfægtet - nu kommer vi til at forlade dette *åsted*. Jeg er pludselig kommet i tanke om, at jeg, af en højtstående embedsmand, er blevet anmodet om at opspore den "diamant", der er forsvundet fra hans mineralsamling. Ganske vist, kære Mottson, er det kun en kvartskrystal, dannet i lag her fra øen - for lidt over 400 millioner år siden. Der kendes flere af disse "diamanter", der i øvrigt har navn efter øen.

- Kom Mottson, vi har ingen tid at spille, men vi kan vist lige nå at snuppe en røget sild på vejen !